

Autó a gyepen

Hová-sehová. Autó a gyepen. Pedig ott terpeszkedik a vörösből zöldre váltó út. A dudaszóra kanyarodó ködfolyam. Nem. Neki a fű kell. A kerekeire orsózható nyersselyem.

A magas pázsitban elveszeten bolyongó estikét menteném. Miért is engedte el a mama kezét!

Miközben kongatnak számolatlan. Delet előz, 120-szal tör előre — hát már ön is? — a Nap. Csak semmi pánik. Nézze! S elsatnyult kerekét messze hajítja.

Nem is bánom, hogy este lett. Üljön be — tülköl rám az autó. Ilyen későn már nem tanácsos... S hogy rokonszenvemet fölkeltse, ő is lábakra vált.

Barátok kellenének. Ellentábor. Hazafelé menet próbálom megnyerni a köd virágait, visszagombolyítani léptek kilométereit. Már velem a fakopáncs, a pávaszem, a sápadt kötőrőfű.

Egy kapu útjelző. Gyerünk. Egy ismeretlen házban bolyongunk le és fel, a lépcsők közt elveszeten. Hová-sehová. Hogy fogok ennyi személyt a láthatár alvadó vörösétől ragacsos falak közé préselni?

A föld, az út, a falak közé? — hajol fölém nyakigláb védencem. Mekkoraát nőtt a gyerek! Álmatlanságtól vörös szemhéja közt a rés. Száján égő fűszál. Hát ön is? Palacsintává lapítani, odakenni? Beszántani a zölddel?

Vissza, vissza. Lábakról a kerekekre, kerekekről a ... Kisebb-e a veszély, ha az ember a képzeletre bízza magát?

Szeged

Czilczer Olga